

РЕШЕНИЕ

№ 3468

гр. София, 27.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 177 СЪСТАВ, в публично заседание на пети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: НИКОЛА Д. КЪНЧЕВ

при участието на секретаря ХРИСТИНА Н. КОЕМДЖИЕВА
като разглежда докладваното от НИКОЛА Д. КЪНЧЕВ Гражданско дело №
20231110150869 по описа за 2023 година

намери следното:

Производството е образувано по искова молба от М Б ООД с искане ответникът М С да бъде осъден да му заплати сумата от 4085,39 лева – стойност на дължимо възнаграждение по договор за посреднически услуги по търсене, подбор и представяне на кандидат, ведно със законната лихва върху тази сума за периода от 13.09.2023 г. до окончателното изплащане на вземането и сумата от 796,65 лева – неустойка за неизпълнение на договора за периода от 23.02.2022 г. до 05.09.2023 г. Ищецът твърди, че с ответника били сключили Договор за предоставяне на посреднически услуги по подбор на персонал от 11.03.2022 г. и Търговска оферта № 1000007275/08.03.2022 г. Ищецът извършил коректно възложените му посреднически услуги по търсене и подбор на персонал и представил няколко кандидати, подходящи за търсените позиции, като за извършените услуги относно г-жа М Г за позицията „Координатор ключови клиенти“ /квалифицирана роля/ издал фактура № 0000021986/15.02.2023 г. на обща стойност 4 085,39 лв., в това число - данъчна основа в размер на 3 404,49 лв., и ДДС в размер на 680,90 лв., със срок за плащане 22.02.2023 г. Кандидатът провел комуникация с представител на ответника и уговорил условия за започване на работа, но впоследствие не бил сключен трудов договор. Ищецът счита, че въпреки това ответникът следвало да му заплати сумата от 4085,39 лева, което не било сторено. Тъй като ответникът бил и в забава, дължал неустойка в размер на 0.1% от неизплатеното задължение за всеки ден забава. Тази сума възлизала на 796,65 лв. за периода от 23.02.2023 г. до 05.09.2023 г. Ищецът моли съда да осъди ответника да му заплати тези суми. Претендира разноски. Ответникът в срока по чл. 131 ГПК подава отговор на исковата молба. Взема становище за неоснователност на иска. Не оспорва фактите на сключване на договора, представянето на кандидата М Г, както и факта, че между нея и ответника не

бил сключен трудов договор. Твърди, че веднага след отказа на Г да заеме длъжността бил изпратил имейл до ищеца с искане за анулиране на процесната фактура. Счита, че съгласно договора, дължал възнаграждение единствено ако между него и представения от ищеца кандидат се стигне до сключване на трудов договор. Прави възражение за прихващане с насрещно свое вземане към ищеца. Твърди, че с фактура № 19968 от 30.03.2022 г. заплатил на ищеца сумата от 900 лева, които следвало да бъдат приспаднати от следваща фактура, съгласно договора, но това не било сторено. На следващо място твърди, че заплатил на ищеца сумата от 6398,40 лева по фактура № 20722 от 29.07.2022 г. за наемането на друг служител – Николай Тодоров Дойчев. Последният работил за ответника от 01.08.2022 г. до 17.10.2022 г., след което напуснал. Ответникът поискал от ищеца да изпълни поетата гаранция съгласно договора, но това не било осъществено. Поради това ответникът счита, че ищецът му дължи сумата от общо 7298,40 лева и прави възражение за прихващане с тях. Моли съда да отхвърли исквете, претендира разноски.

В последното по делото открито съдебно заседание страните са редовно призовани. Ищецът изпраща представител, чрез когото поддържа исканията си. Ответникът не изпраща представител и не взема становище.

На база представените по делото доказателства и становищата на страните, съдът намира за установено следното: между страните са безспорни фактите, че между тях са сключени Договор за предоставяне на посреднически услуги по подбор на персонал от 11.03.2022 г. и Търговска оферта № 1000007275/08.03.2022 г., че ищецът представил на ответника кандидат М Г, че между нея и ответника така и не възникнало трудово правоотношение, както и че между нея и ищеца не е сключван писмен договор за посредничество.

По силата на сключения между страните Договор за предоставяне на посреднически услуги по подбор на персонал от 11.03.2022 г. ищецът се е задължил да предостави на ответника посреднически услуги по приемане на работа срещу възнаграждение – така т. I.1 от договора. В т. I.3 от договора е дадено определение на тези посреднически услуги – търсене, подбор и предоставяне на кандидати за работа от страна на посредника за назначаването им на работа от страна на клиента. В т. I.5 е уредена гаранцията, която посредникът осигурява съобразно търговската оферта, да предложи еднократно алтернативен кандидат без допълнително заплащане. Съгласно т. I.8 от договора посредникът не носи отговорност за каквито и да било преки и непреки вреди и пропуснати ползи в случай на забавяне или невъзможност за осигуряване на кандидати, както и такива, в резултат на всякакви действия или бездействия от страна на кандидат. Възнаграждението на посредника е уредено в т. III.1 от Договора, който препраща към търговската оферта, както следва: за нискоквалифицирана роля – 1,3 пъти от brutното трудово възнаграждение по приета от страна на кандидата оферта за работа; за квалифицирана роля – 1,4 пъти от brutното трудово възнаграждение по приета от страна на кандидата оферта за работа; за ръководна роля – 1,6 пъти от brutното трудово възнаграждение по приета от страна на кандидата оферта за работа. Фактът, че кандидат Милена Георгиева е предоставена за квалифицирана роля не се спори между страните.

Представена е издадената от ищеца фактура № 21986 от 15.02.2023 г. за сумата от 4085,39 лева за такса подбор по оферта № 1000007275 от 08.03.2022

г. за лицето Милена Георгиева, с падеж– 22.02.2023 г.

По делото е представена и приета неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза. Установява, че процесната фактура е била осчетоводена от ищеца и от ответника. Била е включена в съответните дневници за покупки и продажби, като за нея е бил ползван данъчен кредит от страна на ответника за месец февруари 2023 г., като през месец ноември 2023 г. е била коригирана и развалена от същия. Установено е също така, че посочен от ищеца за ответника друг кандидат за работа – Николай Дойчев е сключил трудово правоотношение с ответника, за периода от 29.07.2022 г. до 17.10.2022 г., като след прекратяването на правоотношението на същата длъжност са били назначени първо Николай Бонински и впоследствие Божин Зайков. За назначаването на Николай Дойчев ищецът е издал фактура № 19968 от 30.03.2022 г. и фактура № 20722 от 29.07.2022 г., за сумата от общо 7298,40 лева, които са заплатени от страна на ответника. Стойността на претендираната от ищеца неустойка за периода от 23.02.2023 г. до 05.09.2023 г. възлиза на 796,65 лева.

Въз основа на така възприетите факти, съдът достига до следните правни изводи.

Между страните не се спори, че облигационното отношение между тях е възникнало на основание чл. 28, ал. 3 от Закона за насърчаване на заетостта, по силата на договор, представляващ разновидност на договора за изработка. Съгласно чл. 258, ал. 1 ЗЗД, с договора за изработка изпълнителят се задължава на свой риск да изработи нещо, съгласно поръчката на другата страна, а последната – да заплати възнаграждение. Предявеният от ищеца иск се основава на кумулативното осъществяване на следните юридически факти: сключване между страните на договор за изработка, осъществяване на фактическите действия – предмет на престацията по този договор и липса на изплащане на възнаграждението от страна на ответника. Последният факт не се спори между страните. Що се отнася до факта на изпълнение на задълженията по договора от страна на ищеца, по делото не се спори, че Милена Георгиева не е сключила трудов договор с ответника. Настоящият състав счита, че съгласно постигнатите между страните договорки това не е условие за дължимост на уговореното възнаграждение. Отказът на селектирания кандидат е мотивиран от причини извън точното изпълнение на възложената посредническа дейност. Не се доказва ищцовото дружество да е поемало отговорност за действията на третото за договора за посредничество лице по смисъла на чл. 23 ЗЗД. Напротив – съгласно т. I.8 от договора посредникът не носи отговорност за каквито и да било преки и непреки вреди и пропуснати ползи в резултат на всякакви действия или бездействия от страна на кандидат, т.е. ищецът изрично е изключил отговорност за действията на третото лице. С одобряването на селектирания кандидат от клиента работата се счита за приета и възниква задължението за плащане на възнаграждението за нея. Предвид неблагоприятното стечение на обстоятелствата по независещи от страните по договора за посредничество причини ответното дружество е имало правото да се възползва от уговорената между страните „гаранция“ и да поиска излъчването на алтернативен кандидат, но не и да откаже да плати възнаграждението. В тази връзка и с оглед наведените доводи от ответника съдът намира за необходимо да подчертае, че от клаузата на раздел III т. 3 от договора, не следва извод, че възнаграждението се дължи при сключен трудов договор с кандидата.

Цитираната разпоредба предвижда, че посредникът има право на възнаграждение и в случай, че клиентът откаже да приеме на работа предложен кандидат, но впоследствие сключи споразумение за работа с него в период от 12 месеца, считано от датата, на която кандидатът първоначално е бил представен. След тълкуването □, съобразно правилата на чл. 20 ЗЗД, съдът намира, че смисълът на този текст е да гарантира правото на посредника на възнаграждение дори в случай, че кандидатът не е бил одобрен при първоначалното му представяне. Т.е. плащането на възнаграждението е обвързано с одобрението на кандидата при първоначалното му представяне и само при липсата на такова одобрение – при последващо започване на работа в предвидения срок, доколкото се презюмира, че то също е резултат от престираното от изпълнителя по договора за посредничество.

По отношение на наведеното от ответника възражение за прихващане, съдът счита, че не са налице необходимите основания за уважаването му. Както вече се посочи, задълженията на ищеца по договора за посредничество не включват сключване на трудов договор с кандидата. Следователно напускането на служителя Н Д не представлява неизпълнение на договорни задължения от страна на ищеца. Заплатеното от ответника възнаграждение е било дължимо и искането за връщането му обратно на ответника не следва да бъде уважавано. Както вече се посочи, в този случай ответникът е имал правото да се възползва от уговорената между страните „гаранция“ и да поиска излъчването на алтернативен кандидат. По делото не беше установено, дали това е сторено, въпреки че от приетата експертиза се установява, че впоследствие на длъжността на Николай Дойчев са назначени други две лица.

Ето защо предявеният иск за заплащане на дължимото се възнаграждение по договора за предоставяне на посреднически услуги е основателен, като съобразно представената оферта и кредитираното заключение на съдебно-счетоводната експертиза размерът на дължимото се възнаграждение е 4085,39 лева. Предявеният иск за тази сума следва да се уважи изцяло.

По иска за заплащане на неустойка: За основателността на иска ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване следните правопораждащи факти: че валидно е възникнало твърдяното облигационно правоотношение, че ответникът виновно не е изпълнил поето с договора задължение, наличието на валидна неустоечна клауза и настъпването на обстоятелствата, при които се дължи претендираното обезщетение за вреди. В мотивите си по-горе съдът прие, че ищецът е изпълнил задълженията си по сключения Договор за предоставяне на посреднически услуги по подбор на персонал от 11.03.2022 г., поради което за ответника е възникнало насрещното задължение да заплати уговорената за това цена, за което е издадена фактура 21986 от 15.02.2023 г. за от сумата 4085,39 лева с ДДС. Съгласно раздел III т. 5 от договора за посредничество в случай на забава от страна на Клиента при заплащане на дължимото по договора възнаграждение, последният дължи неустойка в размер на 0,1 % от неизплатеното задължение за всеки ден забава. Периодът на забава се установява от самата фактура, в която като падежна дата е посочен 22.02.2023 г. Вещото лице е посочило, че неустойката за периода от 23.02.2023 г. до 05.09.2023 г. включително е в размер на 796,65 лева. Ето защо и с оглед кредитираното заключение на вещото лице предявеният иск следва да се уважи изцяло като основателен и доказан.

С оглед изхода на делото, разноски се дължат единствено на ищеца. От него са доказано заплатени 213,42 лева – държавна такса, 5 лева – такса за обезпечителна заповед, 200 лева – депозит за експертиза и 1065,84 лева – адвокатско възнаграждение, които следва да му се присъдят.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА М С АД, ЕИК: и да заплати на Ме Б ООД, ЕИК: със съдебен адрес на основание чл. 28, ал. 3, т. 2 от Закона за насърчаване на заетостта, вр. чл. 258, ал. 1 ЗЗД сумата от 4085,39 лева – възнаграждение за предоставени посреднически услуги по търсене, подбор и предоставяне на кандидат за работа – М Ге – на ответника по сключен между страните Договор за предоставяне на посреднически услуги по подбор на персонал от 11.03.2022 г. ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 13.09.2023 г. до окончателното изплащане на вземането.

ОСЪЖДА М С АД, ЕИК: да заплати на Ме Б ООД, ЕИК: на основание чл. 92, ал. 1 ЗЗД сумата от 796,65 лева – неустойка за неизпълнение на Договор за предоставяне на посреднически услуги по подбор на персонал от 11.03.2022 г. за периода от 23.02.2023 г. до 05.09.2023 г.

ОСЪЖДА М С АД, ЕИК: да заплати на Ме Б ООД, ЕИК: на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумите: 213,42 лева – държавна такса, 5 лева – такса за обезпечителна заповед, 200 лева – депозит за експертиза и 1065,84 лева – адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните по реда на Глава XX ГПК пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____